

uplatniti v šestiměsíční lhůtě preklusivní. Vady motocyklu vyšly za krátkou dobu po výměně jeho najevo. Opominutí včasného uplatnění nároku ze správy nelze napravití uplatněním téhož nároku ve formě škody ve lhůtě promlčecí.

Čís. 14678.

Soudně nelze uplatniti nárok na zařazení do kategorie obecních úředníků.

(Rozh. ze dne 7. listopadu 1935, Rv II 666/35.)

Žalobce (jsoucí ve službách žalované obce) domáhá se přeřazení z kategorie zřízenecké do kategorie úřednické se služným pro tuto kategorii určeným a to proto, že strojníci druhu jako on byli a někteří jsou dodnes zařazení mezi úředníky, že již před válkou byla žalovanou za něho placena pojistka jako za úředníka, kdežto pro sluhy platila pojistka jiná a také v roce 1914 žalovaná vystavila mu pas s titulem »technický vedoucí v městské nemocnici«, neboť neprováděl jen práce manuální, nýbrž i duševní, tak zejména súčtování elektrického proudu. Nižší soudy neuznaly žalobní nárok důvodem po právu.

Nejvyšší soud odmítl žalobu pro zmatečnost.

Důvody :

Dovolací soud se z úřadu obíral otázkou, která ve sporu nebyla ani nižšími soudy vůbec vzata na přetřes, zda jsou soudy povolány k tomu, by tuto rozepři projednávaly a o ní rozhodly, či zda jde o věc na pořad práva nepatřící (§ 42 odst. 1 j. n. a § 240 posl. odst., § 477 čís. 6 a § 503 čís. 1 c. ř. s.). Žalobce opřel svou žalobu o tvrzení, že jest úředníkem žalované obce, a domáhá se proto na této obci, aby ho přeřadila do kategorie úřednické, příslušné třídy i platové stupnice, a aby mu podle toho vyplácela služné, pokud se týče zaplata i nedoplatky za poslední tři roky před podáním žaloby. Svůj nárok na zařazení do kategorie obecních úředníků nevyvozoval žalobce ze žádného předpisu, upravujícího služební poměry obecních zřízenců, nýbrž jen z toho, že byl přijat obcí jako úředník, a ze své činnosti, kterou pro obec skutečně vykonával. Uplatňovaný nárok vybočuje tedy z poměru zřízeneckého a směřuje v podstatě k založení nového poměru, totiž veřejnoprávního poměru úřednického, který jest podstatně právně odlišný od poměru zřízeneckého. Z toho plyne, že tu nejde o spor, jehož předmětem by byl nárok činěný v rámci služebního poměru obecního zřízence, jak to má na mysli předpis § 24 zákona ze dne 17. prosince 1919 čís. 16 sb. z. a n. z roku 1920, stanovící pro také spory příslušnost soudů, nýbrž že předmětem tohoto sporu jest nárok vyvozaný žalobcem ze služebního poměru, který jest podle jeho tvrzení poměrem úřednickým. Pro otázku, zda k projednávání a rozhodování tohoto sporu jsou povolány soudy čili nic, jest rozhodný základ žalobního nároku, jak byl žalobcem uplatňován a odůvodňován. Podle § 40 odst. 1 zák. ze dne 23. července 1919 čís. 443 sb. z. a n. jsou veškeré spory vzešlé ze služebních poměrů

obecních úředníků přikázány k rozhodování pořadem instancí samosprávných, takže pořad práva jest tu vyloučen (srov. rozh. čís. 1136, 7134 sb. n. s., dále rozhodnutí senátu pro řešení kompetenčních konfliktů ze dne 13. listopadu 1920 čís. 25 a ze dne 25. května 1925 čís. 287, uveřejněné ve zb. n. s. z roku 1920, str. 763, a z roku 1925, str. 1935, a nálezy nejvyššího správního soudu čís. 699/21 a 6259/27 sb. Bohuslavovy). Žalobce sice tvrdil také v žalobě, že proti svému ustanovení zřízencem, pokud se týče podúředníkem, podal stížnost a odvolání, ale že zemský úřad výnosem ze dne 10. dubna 1933 čís. 4999/IV/9 rozhodl, že se jeho odvolání nevyhovuje, protože prý jde o právní poměr soukromoprávní a že tyto spory patří na pořad práva soukromého. Ale to je bezvýznamné pro rozhodnutí o otázce přípustnosti pořadu práva, neboť žalobce jednak neuvedl, čeho se vlastně domáhal ve svém odvolání k zemskému úřadu, jednak svou žalobu podanou na soud opřel o tvrzení, že byl přijat do služeb obce jako úředník a v ní uplatnil nárok na zařazení do úřednické kategorie, o němž rozhodovati není soudům dovoleno. Nižší soudy neměly se proto pouštět do věcného projednávání tohoto sporu a zejména jim nepřislušelo rozhodovati o tom, zda žalobce obecním úředníkem skutečně byl nebo nebyl. Rozsudky obou nižších soudů i s celým předchozím řízením trpí tedy zmatečností podle § 477 čís. 6 c. ř. s., k níž jest hleděti i dovolacímu soudu z povinnosti úřední, třebaž nebyla žádnou stranou uplatněna (§ 42 odst. 1 j. n.).

Čís. 14679.

Případ, ve kterém z garančního projevu zaručitele, že ručí státu »za daňové dluhy určité doby, resp. za daně, které jí budou vyměřeny«, bylo vyvozeno, že zaručení vztahuje se i na dávku z majetku.

(Rozh. ze dne 7. listopadu 1935, Rv IV 262/34; důvody viz Úr. sb. čís. 2284.)

Čís. 14680.

Je-li zažalována pohledávka převyšující 20.000 Kč, rozhoduje o ní senát, třeba z přípravného spisu podaného a došlého soudu před zahájením ústního jednání vychází najevo, že jde o několik pohledávek 20.000 Kč nepřevyšujících. Nerozhoduje doba, kdy podání soudu dojde, nýbrž kdy je předneseno.

(Rozh. ze dne 8. listopadu 1935, R I 1066/35.)

O žalobě, v níž žalobkyně uvedla, že jí žalovaní dluhují z obchodního spojení 40.271 Kč 65 h, rozhodl první soud v tříčlenném senátě. Odvolací soud zrušil rozsudek i řízení jemu předcházející počínaje ústním jednáním pro zmatečnost a uložil prvému soudu, by znovu jednal a rozhodl samosoudcem. Důvody: Zažalovaná pohledávka se skládá z několika pohledávek, z nichž žádná nepřevyšuje hranici 20.000 Kč. Měl proto o žalobě jednati samosoudce, když ještě před